

“Mesclat ha trencat esquemes”

Pels volts de Nadal, Mesclat torna als escenaris per donar a conèixer *Manilla*, el seu segon disc. Marcel Casellas, Carles Belda, Joan Reig, Francesc Ribera –“Titot”–, David Rossell i Pep Toni Rubio es passegen pels escenaris dels Països Catalans amb els darrers dotze temes que, com en el disc de presentació, combinen una sonoritat pop-rock amb textos tradicionals. El baix del grup, en Marcel Casellas, destaca “Els funerals del porc”, perquè “és una cançó tradicional i a la vegada *heavy* que m’agrada per la senzillesa del plantejament”, i “Fel”, “perquè és una rumba i és bo que la reconeguem com a nostra també en el món pop”.

Mesclat,
el grup més heterogeni
dels Països Catalans,
diposita la seva sort
en el seu
segon disc,
‘Manilla’,
la continuació
d’un projecte
sense aturador.
Tot seguit parlem
amb Marcel Casellas,
el baix de la formació.

—Per què l’han titulat *Manilla*?

—És un nom que ens permet una doble intenció. D’una banda, és el de la carta del pal bo en el joc de la Botifarra, i, de l’altra, és un dels fonaments del món casteller després de la pinya i el folre. Amb la manilla ja s’arriba a allò impossible. És un nom que significa “sort” en la difusió del missatge.

—Troba que Mesclat la necessita?

—Hem de comptar-hi per funcionar i anar bé en el marc del país on som. Però *Manilla* no ve tan dirigit a nosaltres mateixos com al projecte. És a dir, tirar endavant un grup que vol fer pop-rock amb una tímbrica pròpia, amb uns trets melòdics poc usats.

—Abans de dir-ne *Manilla*, volien anomenar-lo *Xera*. Què els ha fet canviar?

—*Xera* va ser un projecte que vam tirar endavant aquesta temporada passada perquè teníem moltes ganes de tocar, però fou una època en què

Brams, Els Pets, Dept i Pomada tenien molta feina i era difícil de coincidir. A partir d’aquí vam decidir fer els nostres propis concerts, definits des de principi d’any. Vam fer una tria, no comercial, sinó social. És a dir, un concert a la Catalunya Nord, un a la Franja, un al País Valencià... connectat amb músics de cada lloc i també amb actuacions d’algú del poble on tocàvem. Després vam embolicar-ho més i vam decidir que potser seria millor dur els músics d’una zona a una altra, i això són viatges i diners a càrrec nostre i dels organitzadors de cada lloc. Al final, les pèrdues les hem pagat nosaltres. Això havia d’anar acompanyat del disc, que s’havia de dir *Xera*, que vol dir “flamarada”, però l’organització dels concerts ens va portar tant d’embolic que no el vam gravar.

—Descarten el títol per més endavant?

—No, potser el tercer disc es dirà així. De moment, però, vam decidir aparcar el tema i buscar aires nous. De fet, teníem una cançó que es deia “*Xera*” i tampoc no l’hem inclosa.

—Com han treballat aquest disc, respecte a l’anterior?

—La meitat de les cançons les hem tocades prèviament en directe i no han canviat gaire quan les hem gravades, perquè abans de donar una cançó per bona ens ho parlem molt. En aquest disc, però, hi ha hagut una consolidació, encara que està en la mateixa línia que el primer. En l’anterior ens va fer la impressió que ens havíem trobat sis persones que ens enteníem i cadascú havia posat la seva part. Ara tot està més sacsejat i hi ha més treball de grup. La tímbrica

ENDERROCK / JUAN MIGUEL MORALES

Marcel Casellas, el primer per la dreta, és el baixista de Mesclat: "Que s'apreciï menys un músic de Jazz català que un de Nova York pel fet de ser d'aquí no s'entén. Però que no s'apreciï un músic català que fa folk, encara s'entén menys, perquè a Nova York no en fan, de folk català."

és Mesclat. Hi ha més compromís en les cançons, en el sentit que una cosa és tocar, per exemple, "La Dama d'Aragó" amb un ritme rock a sota, i l'altra, crear un ritme rock que ja porti implícita la Dama.

—Mesclat és el seu projecte prioritari?

—No, ni ho hem plantejat així. Ens agrada pensar que està bé que no ho sigui. A més, aquesta vegada hi ha hagut un viatge d'anada i tornada, perquè del que cadascú ha abocat en Mesclat, després n'ha recollit una experiència que s'ha traslladat als projectes respectius.

—En Joan Reig ha enviat una carta al diari *El Punt* on es queixava que la música feta al país no apareix en els mitjans de comunicació d'enlloc, ni tan sols en els de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És una antiga queixa que no cessa...

—És que és així. A la ràdio el tracte és una mica millor que a Televisió de Catalunya. En canvi, poses TVE i veus concerts ben fets. Això és un

problema descarat del país. Aquí no sona música en català, ni tan sols en molts dels bars marcadament catalanistes. Tot sembla difícil sense un estat, però això...

—Doncs què hi ha aquí perquè això passi?

—Una autoflagel·lació brutal. Que s'apreciï menys un músic de jazz català que un de Nova York, pel fet de ser d'aquí, no s'entén. Però que no s'apreciï un músic català que fa folk, encara s'entén menys, perquè a Nova York no en fan, de folk català.

—Fa anys va dirigir l'orquestra de *Bojos pel ball*, un programa de TV3. Com ho va viure des de dins?

—Dirigia la meva pròpia orquestra sota un altre nom, i a mi m'agrada que a la secció de vents hi hagi una tenora que pugui tocar algun tema si s'escau, perquè resulta que molts dels saxofonistes que tenim al país toquen la tenora. Quan ho vaig proposar em van dir que allò semblaven sardanes i es va acabar. Si haguéssim fet una cançó amb un acordió diatò-

nic, com que, per exemple, el Kepa Junkera el toca, no haguessin dit res. Però la tenora... i això empenya.

—Hi ha més actituds d'aquest tipus ara que abans?

—Menys potser. En aquest sentit, Mesclat ha trencat esquemes, perquè en un concert amb molta gent ha posat un flabiol a dalt l'escenari.

—La reivindicació social és intrínseca en el món del folk?

—En el nostre país el folk ha nascut amb molt poca reivindicació en els textos. Potser ens vam equivocar els que, com jo, fa temps que estem en aquest món. Sóc una persona compromesa i al començament pensava que el compromís s'expressava pujant a l'escenari, quan potser hauria calgut explicitar-lo en les lletres. El públic d'ara hauria estat més combatiu. És diferent passar-s'ho bé amb cançons que diuen "passa'm la noia" que amb lletres on et cagues amb algú...

Joan Esculies